

Džejlana Šutković

Izgubljeni Raj ili Povrat Sreće?

Da budemo dobri u svom ludilu je paradoksalno kontradiktorna indikacija jedne vjekovno postojane istinitosti, a to je ISTINA. Od trenutka kada nam je udahnuta misao u naša beživotna tijela, otkrili smo u velikoj mjeri samo licemjerno iskvarenu funkciju procesa realizacije tih nam misli. Takav talenat, taj izuzetan dar nam je dat, sposobnost da mislimo, razmislimo, kreiramo slagalice unutar naših bistrih intelektualnih moždanih čelija; a mi ih stravično zloupotrebljavamo i koristimo u svrhu manipulacije ljudskim poimanjima i svjetonazorima. Masovna ljudska manipulacija unutar planetarne globalizacije dovodi i dovela je do sveopće anarhije bića. Više nismo maleni ispod zvijezda, sada nam je nebo tik iznad naših visokih čela dok Pinokijevim nosevim paramo i ubijamo naše zvijezde vodilje.

Međutim, postoje endemi u mnoštvu žutila i površinskog omotača naše atmosfere. Postoje endemi zvjezdanog svoda, najstarije zvijezde rođene iz onih lakših elemenata peridongog sistema hidrogena i helijuma, koji se postepeno formiraju u teže, jače i čvršće atome neophodne za održiv i dugotrajan život. Postoji i u nama, u našim mislima, u našim srcima doza te neuništive sile, te zdrave kombinacije lakših i težih elemenata, postoji u nama nuništiva snaga ljubavi.

Ne mogu ljudi ubiti, uništiti, iskorijeniti, istrijebiti nešto tako snažno, nešto tako moćno i smopostojano kao što je dobrota ljubavi. Činjenica jeste da vrijeme,

vremena u kojima živjesmo i živimo iziskuju i neophodno iznuđuju iz nas neke primjese sivog i podmuklog bunila unutar atoma te sile, te gostoće tog ljubavnog napitka; ali u konačnici, ako je primarna misija dosljedna našim srcima uspjekat ćemo da budemo, postanemo, i opstanemo Sretno Sretni.

Kako?

Možda da se prisjetimo našeg ranog djetinjstva, one sreće koju smo osjetili kada smo kušali prvi sladoled, pogledali prvi film u kino dvorani, sjedeći ispred ogromnog platna oslikanog trzajima i pokretima džinovskog Paćin-a, ili Gable-a, stupajući u iskrena prijateljstva s Bogartom. Nije to samo i isključivo duh vremena, to je duh koji se generacijama, stoljećima i besmrtnim postojanjem regenerira . Duh koji niti tijelo niti bore na licu ne mogu pretvoriti u eterični povjetarac uspomena. To je uspomena prošlosti u sadašnjosti. To je elan, to je energija koja je neuništivo postojana u svakom sadašnjem, budućem ili tom pluskvamperfektnom momentu našeg postojanja. Ne trebamo reći da se *prisjećamo*, već da se vraćamo, koračamo i krećemo ka sebi iznova i ponovo. Ne trebamo reći da živimo u prošlosti već da je protekli momenat jedan djelić puzle u slagalici naših života kojem se, s vremena na vrijeme trebamo *vratiti* i prići mu da bismo pronašli onaj koji nam nedostaje da upravo sada utisnemo taj isti, koji je već u ovom trenu dio tog proteklog, u sadašnjem trenutku.

Volimo, patimo i plaćimo jer smo Živi. Ostavimo trag svojim osmijehom, izumom, bilješkom ili bojama na platnu našeg imena i prezimena. Budimo, Samra, Milan, Marko, Dragan...budimo ljudi, jer mi nismo mašine koje kad ih rastavite, pa ponovo sklopite mogu da funkcionišu na isti način kao kad i kupljene. Ali kada secirate žabu, kada uništite nečiju auru navalentno beskrupuloznom i verbalno negativnom reakcijom odraženom i izraženom pogrđnom mišlju, kada mutilirate nečije tijelo demonskim reakcijama u sebi realizovane fizičkim zlostavljanjem, taj i takav čin se ne može zašiti operativnim zahvatom da biste ga oživjeli.

On umire.

Ljudi nisu mašine, mi nismo zamjenski dijelovi, mi smo ljudska bića koja bi trebala jače i češće da srcem misle a mozgom da čute. Mi smo vrsta koja je

intelektualno, rekla bih, otrovala srca koja su genijalna u usporedbi s našim umovima. Um je intelekt, *wow* i kao takav nas čini sposobnim, vještim i uspješnim predstavnicima ljudske vrste.

Ne, nismo mašine, kažem Ne.

Srce je osnovni i jedini pokretač svih naših misli. Ono nam otkucajima svojim hrani misli i napaja ih tekućinom koja je čista, nezagađena i postojano održiva.

Poslušajmo s vremena na vrijeme šta nam ono otkucava. Otkucava nam vrijeme koje uludo trošimo na utrku sa svemirom, sa otkrićima finansijskog dobitka, koje, kao takvo je kratkoročno jer je sebično i ćutljivo; boravi samo u jednom mozgu, u halapljivom i gnusnom cerekanju i podsmijehu izgladnjelih vapaja cerebruma.

Podijeli misao, podijeli uzdah, zagrljaj i poljubac i materijalno će postati i ljudsko i srdačno praštanje, uzimanje i davanje bez primjesa zavidnog, ćangrizavog, oholog dejstva otrova koji je nekoć i onomad bio plać, prva rijeć, prvi korak nas samih.

Smiješno je, nestvarno je, nepostojano je?

Da je smiješno, nestvarno i nepostojano zar bi nestvarno "postojao" glagol DIJELITI?

U redu je da mislimo na sebe, svoju sigurnost, da se borimo da ne budemo gladni i žedni, ali da bismo bili siti i sretni trebamo se bodriti, potpomoći jer u konačnici naša sitost, utaljena žeđ, finansijska sigurnost "ovisi" o drugima. Kada kažem Ovisi pokušavam reći da je ispunjena i isprepletana tragom drugih osoba, samo molim vas da je iskrena i dobronamjerna, jer kao takva jedino može biti dobitna za sve nas. Za onu slagalicu strave ili ljubavi, za onaj Ajfelov toranj, za onu Auroru Borealis, za onaj komad, neću reći ni kruha, somuna, hljeba, iako već izustih, reći ću svojom rječju, komad sreće uz koji jedemo, dišemo, upijamo i udišemo ezoterično luksuzni osmijeh uspjeha, uspjeha kao osobe, uspjeha kao ljudskog bića, uspjeha kao Selme, Dzejlane, Marka, Ivana, uspjeha naših ličnosti koji se vrednuje po količini osmijeha, komada kruha, hljeba, somuna ili sreće koji smo udijelili jedni drugima.

Ja vas molim da budemo Dobri jer ako nisam ja dobra, ljudi u mom okruženju, moji drugari i drugarice, moji najdraži ce biti unesrećeni, mutilizirani, ušiveni i mašinski programirani na rok trajanja.

A takav ishod može biti samo gubitak...

Ne dozvolimo, ja Vas, ja Nas i ja Sebe molim da tako ne bude.

Kao što je Dr. Martin Luther Junior vjerovao i ja vjerujem da će **nenaoružana istina i bezuslovna ljubav imati posljednju riječ u stvarnosti čovječanstva.** Ljubav, ta krhka a pak duboka i besmrtna voda, komad kruha i ispunjena sreća će preživjeti.

Molim nas!

PR

DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

NEKOPIRATI